

prilegel bolj pošten prigrizek, pa tudi dobrote iz hiše so nam bile na voljo. Do Žiž oziroma samostana je bilo dobre pol ure, samostan pa je še vedno tak, kot ga gledamo že leta – razvalina. Od tu pa nas je letos prvič peljala pot navzdol po cesti skozi Špitalič, Grušce in Vodule na Uršulo, markantan hrib streljaj od Dramelje, na jugu posejan z vinogradi, katerih kapljico smo preizkusili tudi v lovski koči, kjer je bil zaključek tega res domiselnega podaljška poti, ki nas je pripeljala skozi še neznane vasi nazaj v Dramlje.

Stanč

Pohod na Arihovo peč

Trinajsti zimski pohod na Arihovo peč na avstrijskem Koroškem je popolnoma uspel. V nedeljo, 3. marca, se je **pri Polancu** na Čemernici (Hodnina) nad Šentjakobom že zgodaj zjutraj zbralo prek 600 ljudi, da bi se udeležilo tega tradicionalnega zimskega pohoda, ki ga organizirajo Slovenska športna zveza, Slovensko planinsko društvo iz Celovca in SPD Rož v Šentjakobu. Običajnega smučkega teka letos sicer ni bilo, kljub temu pa je prireditelj upravičila svoj namen: po eni strani je bila tudi letos družabno srečanje Slovencev z obeh strani meje, obenem pa so se številni udeleženci tudi poklonili spomnu na partizanske borbe, ki so bili pobiti pod Arihovo pečjo.

Letošnji pohod je bil prav v tem smislu edinstveno doživetje. Od 9. ure dalje se so množice udeležencev pomikale po strmini navzgor proti koči Slovenskega planinskega društva nad Arihovo pečjo. Mnogi so se ustavili ob spominskem obeležju za padle partizane. **Peter Kuchar** je v kratkem nagovoru spomnil na njihovo usodo, potem pa se je nadaljevala vneta razprava pred planinsko kočjo. Tam in pri startu so se udeleženci lahko tudi okrepčali, vsem pa je bilo skupno mnenje: tudi prihodnje leto se bomo udeležili tega pohoda.

Medtem ko so organizatorji izmenjali izkušnje in utrdili prijateljske vezi s planinskimi društvi iz sosednje Slovenije, so nekateri udeleženci prejeli posebno odličje. Tisti, ki so dokazali, da so se pohoda udeležili vsaj že petič, so prejeli zlato značko. Teh je bilo letos že kar precej: **Manfred Ropač, Hinko Lebinger, Hanzi in Maja Millonig, Dolfe Urbanec, Ivan Juhart, Franc Pušar, Janez Paušek, Marjan Požar, Andrej Trdina, Karl Rudolf, Božidar Fürst, Lisi Ropač in Nadja Notsch.**

(Slovenski vestnik, Celovec)

Tečaj na Menini planini

Planinsko društvo Gornji Grad je tudi letos organiziralo smučarski in planinski tečaj na Menini planini.

V soboto, 26. januarja, se je pred trafiko v Gornjem Gradu zbralo okoli 60 planincev, med katerimi so bili tečajniki, njihovi starši in vodiči. Odšli smo na Menino, smuči in nahrbtnike pa nam je del poti peljal voznik s traktorjem. Na Semprimozu smo dobili dober, topel čaj, ki nas je okrepčal, na vrhu Menine pa so nas čakale

dobre domače klobase in čaj. Že prvi dan smo se smučali na terenu, ki je bil kot nalašč za nas. Naučili smo se že nekaj likov, ki so nam prišli prav pri ocenjevanju in pri tekmah. Naslednje dneve smo imeli razdeljen program – nekaj iz planinstva in nekaj iz smučanja. Odšli smo na turno smučanje od doma do Vivodnika, nato pa smo se spustili do Snežne jame in skozi gozd na smučišče. Odšli smo tudi v Jespo, v kateri sta nam **Dani Fale** in **Franček Pahovnik** pokazala, kakšno je najvarnejše plezanje v gorah. Dvakrat sta se spustila z vrha. Imeli smo tudi predavanje o gorskem reševalnem čolnu.

Ob večerih smo imeli zabave, gledali smo diapozitive, imeli predavanja, včasih pa smo tudi zapeli in zaplesali. Zadnji večer smo imeli podelitev medalj, ki so si jih zaslužili smučarji na dopoldanskem tekmovanju.

Smučarski del tečaja je vodil **Ivko Poličnik**, vodja tečaja je bil **Gugi Fale**, po čigar zaslugi se je tečaj dobro iztekel, odlični kuharici pa sta bili **Marija Slatinšek** in **Fanika Repenšek.**

Jana Osovniker

PD Šoštanj pripravlja kroniko

Letošnjo prvo februarso soboto so se šoštanjski planinci zbrali na letni konferenci, na kateri jih je za uvod **Ivč Kotnik** s sliko in besedo popeljal od bližnjih slovenskih gorá do daljne Himalaje, za prijetno vzdusje pa so poskrbeli tudi člani Šaleškega okteta, ki so zapeli tri pesmi.

V nadaljevanju je predsednik upravnega odbora **Vinko Pejovnik** v strnjenih mislih kritično spregovoril o preteklem obdobju, tako uspešnih kot težavah. Prvih je bilo znatno več, saj so številne slikovite gore izredno blizu. – Društvo je zadnja leta štelu okoli 300 članov. Letos so se udeležili že dveh pohodov, Rogla-Osankarica in 9. izleta Zdravju naproti. Iz nagovora podpredsednika **PZS Jožeta Dobnika**, ki je nekoč deloval v Šoštanju, je bila razvidna dolga in bogata zgodovina društva: kmalu bo 90 let organizirane planinske dejavnosti v Šaleški dolini. Šoštanjsko društvo je bilo ustanovljeno leta 1904 kot osma podružnica SPD v Ljubljani in se je imenovala Šaleška podružnica SPD. V četrtem desetletju društvenega delovanja so zgradili razgledni stolp na Špiku in kočjo na Smrekovcu, po 2. svetovni vojni pa niso obnovili požgane kočje, ampak so se lotili gradnje nove v Šentvidu, ki so jo pozneje imenovali po svojem agilnem predsedniku **Stegnarju** Andrejev dom na Slemenu. Mimo kočje sedaj poteka najbolj znana in priljubljena slovenska planinska pot, slovenska transverzala številka 1 od Maribora do Ankarana; zamislil si jo je **Ivan Šumljak** iz Maribora, ki je otroška leta preživel v Šoštanju.

V razpravi so na občnem zboru sodelovali še predstavniki PD Šoštanj in Velenje. Slišali smo zanimive in tehtne pobude za povečanje članstva, popestritev programa dela in izboljšanje financ (pridobitev manjše pisarne, obiski poverjenikov, povezava s podjetji). Na pobudo dolgoletnega in aktivnega člana **Viktorja Kojca** so sprejeli sklep, da vse pomembnejše dogodke iz

bogate preteklosti društva zberejo v brošuri in jo izdajo do 90-letnice, da obiščejo nekaj bivših aktivnih članov, ki se zbora niso udeležili, da spet predlagajo nekaj planincev za častne znake PZS, **Maks Korošec** pa je posredoval predlog, da bi bila v kratkem v Topolšici seja UO PZS in hkrati okrogla miza o gorskem kolesarstvu.

Izvolili so tudi nov upravni odbor in za predsednika izbrali **Andreja Tamšeta**, za tajnico pa **Zinko Moškon**. Zbor se je končal, kot se je začel: s petjem ob spremljavi citer.

Miroslav Žolnir (Naš čas)

Lisca, biser Zasavskih gorá

Prve februarske dni je skupina planincev-železničarjev iz Zagreba odšla iz zasneženega glavnega mesta Hrvaške in se iz Brega napotila prek Razborja in Lisce do vrha hriba, kjer sta Jurkova kočica in Tončkov dom, meteorološka postaja Slovenije in nekaj smučarskih vlečnic. Prvi del poti do cerkvice Šentjošta je bil precej spolzek, dalje pa je bila pot lepa. Jurkova kočica je bila zaprta, v Tončkovem domu pa je bilo zelo prijetno in toplo, domačini so bili izredno gostoljubni, cene pa celo precej nižje kot v dolini. Čeprav je bilo smučarjev malo, so vlečnice vendarle obratovali. V koči smo se srečali s slovenskimi planinci, ki jim je bila Lisca le vmesna postaja na njihovi turi proti cerkvi sv. Lovrenca (711 m) in dalje proti Kozjemu.

Grebenske trate nad domom so prekrasne za sprehode, čeprav je med našim obiskom nekoliko pihal zahodnik. Do tisoč metrov nadmorske višine so bili lepi razgledi, višje pa je bilo oblačno.

Zares je prav lepo na Lisici, ki jo imenujejo biser Zasavskih gorá. Do tja je mogoče priti po asfaltni cesti iz vasi Breg (10 km), medtem ko traja hoja iz Brega dve uri in iz Sevnice tri ure. Ob lepem vremenu je z Lisce mogoče videti do Grossvenedigerja (3360 m), Velikega Kleka (3796 m), Julijskih Alp, Mangarta, Nanosa, Snežnika, Kočevskega Roga, Gorjancev, Velebita, Zagrebačke gore, Donačke gore, Pohorja in še kam. Nedaleč od tod je Jurklošter, kjer so leta 1172 postavili kartuzijanski samostan.

Josip Sakoman

Skoraj 1300 članov PD TAM

Planinci PD TAM so imeli 15. februarja svoj občni zbor, na katerem so pregledali rezultate delovanja v zadnjem letu že 33-letnega obstoja. Predsednik **Miro Marušič** je v svojem poročilu najprej govoril o krizah po svetu in preprih v Jugoslaviji, »vendar smo si planinci vseh narodov in narodnosti, ki se srečujemo v hribih, tovariši in bomo to tudi ostali«. Dejal je, da je lani PD TAM štelo 1291 članov – pa ne le iz PD Tovarne avtomobilov Maribor, ampak tudi iz številnih drugih mariborskih tovarn in šol, ki so združeni pod streho PD TAM. Članstvu je sporočil spodbudno novico, da sta v začetku letošnjega februarja TAM Maribor in PD TAM Maribor sklenila pogodbo o pokroviteljstvu: planinci bodo v okviru svojih dejavnosti uporabljali

naziv TAM, ki je že sicer sestavni del društvenega imena in nudili strokovno pomoč pri organiziranju rekreacije zaposlenih v tovarni, tovarna pa bo krila najemnine za društvene prostore PD.

Predsednik Marušič je povedal, da je matično društvo imelo lani 26 članskih izletov, načelnik mladinskega odseka **Mladen Leskovar** je poročal o 8 izletih z 288 mladimi udeleženci in o planinskem taboru v Logarski dolini, načelnik alpinističnega odseka **Andrej Napotnik** pa o delu 21 društvenih alpinistov (od tega 15 aktivnih), ki so lani opravili 300 alpinističnih vzponov, o tem, da so se trije njihovi alpinisti lani udeležili alpinistične odprave na Nanga Parbat in da se plezalci usposablajo za plezanje tudi na umetni plezalni steni v telovadnici v Rušah.

Na občnem zboru so najzaslužnejšim članom podelili priznanja. Srebrni častni znak PZS so dobili **Miran Tarkuš**, **Stanka Demšič** in **Ivan Filipič**, srebrni znak PZJ **Miro Marušič**, diplome **Mladen Leskovar**, **Franci Tancer** in **Otmar Zelenko**, pohvale **Sašo Kontler**, **Mitja Plohl**, **Boštjan Slatenšek**, **Vika** in **Ivan Lorenčič** ter **Jelka** in **Ivan Novak**.

Generalni direktor TAM **Maksimilijan Senica** je v nagovoru dejal, da bo PD TAM deležen (pač v okviru možnosti) maksimalne podpore tovarne, predsednica meddruštvenega odbora Podravja **Slavica Tovšak**, ki je občni zbor pozdravila tudi v imenu PZS, pa je prisotne seznanila z veliko letošnjo planinsko akcijo Planinci pometamo pred svojim pragom.

Po uradnem delu je **Samo Znidaršič** predvajal diapozitive in pripovedoval o vzponu na Nanga Parbat, temu pa je sledila zabava s plesom.

Miro Marušič

Železničarji čutijo pripadnost svojemu PD

Planinci smo veseli in zdravi ljudje in takšen »trend« se bo nadaljeval tudi v prihodnje. To so potrdili pri Planinskem društvu Železničar iz Ljubljane, ko so 23. februarja »zvabili« na svoj občni zbor kar 210 svojih članov in simpatizerjev. Uradni del je bil letos prav kratek – v glavnem samo poročila in volitve, tako da je nekatere kar nekoliko motilo, ko po poročilu o dejavnosti v zadnjem letu ni bilo nobene razprave, pa tudi ob prvotnih predlogih za društvene funkcije ni bilo dodatnih predlogov. Tako je predsednik (stari in novi v eni osebi) po volitvah potožil, da je v društvu in v njegovih organih vedno več upokoencev, čeprav bi se moralo vključiti več mlajših. Pa se društvena mladina sploh ne pritožuje, češ da je odrinjena od društvenega dela in odločanja!

V ožjih krogih smo na tem občnem zboru po uradnem delu nekateri razmišljali o potrebi, da bi organizirali še več družinskih izletov v naravo. Prav lepo je bilo videti in slišati, ko se je kar za tri avtobuse (predvsem) družin lani odpeljalo na jug in vzhod Jugoslavije, kar pomeni, da je za takšne oblike dela zanimanje. Ko smo v družabnem delu občnega zbora komentirali predavranje in diapozitive društvenih alpinistov, ki so zadnji čas plezali po himalajskih, kanadskih in